

16.po Trojici – 27.9.2020

Priamo hľad'!

„Bože, na Tvojich sľuboch nech je zjavné Tvoje dielo a na ich synoch Tvoja veleba. Láskavosť Pána, nášho Boha, nech je nad nami! A utvrď pri nás dielo našich rúk. Ty utvrď diela našich rúk“ (Ž 90).

Filipským 3:12-16 „Nie že by som už bol dosiahol alebo bol už dokonalý, ale snažím sa, či ozaj uchvátim, na čo ma aj Kristus Ježiš uchvátil. Ale jedno robím: zabúdam na to, čo je za mnou a snažím sa za tým, čo je predo mnou. Cieľ mám vždy pred očami a bežím za odmenou nebeského povolania Božieho v Kristovi Ježišovi. Ktorí sme teda dospeli, takto zmyšľajme, a ak by ste v niečom inakšie zmyšľali, aj to vám vyjavi Boh. Len aj konajme podľa toho, čo sme už dosiahli“.

Priamo hľad'! Tento príkaz asi väčšina z nás pozná, ale nikdy ho neprijala. Akurát tí, čo si plnili povinnú vojenskú službu. Tento príkaz zameriava pohľad človeka pred seba, bez akéhokoľvek obzerania, motkania či ležérnosti. Spolu s rozkazom „pozor“ upriamoval pozornosť vojakov na to, čo bolo podstatné, na chvíľu, ktorá bola závažná. **Znamenala poslušnosť nadriadenému, sústredenosť na to, čo majú pred očami a vylučoval tento rozkaz všetky ostatné pohľady.** Takýto príkaz, resp. návod dáva apoštol Pavol aj nám.

Pavol pri revízii svojho života urobil zásadné zmeny. To, čo predtým bolo pre neho dôležité – rodokmeň, vzdelanie, postavenie – vymenil za vzácny poklad viery: Pána Ježiša Krista. Nie že by na to úplne kašľal, iba si určil, stanovil priority svojho života. Ježiša položil na prvé miesto vo všetkom. On sa stal najdôležitejší vo všetkých oblastiach života. **Pavol nám teda nehovorí, že nič nie je dôležité, iba pripomína, že nič a nikto nie je dôležitejší ako Kristus. Rodina je dôležitá, ale kým Kristus nebude na prvom mieste v rodine, nebude správne fungovať. Vzdelanie je dôležité, ale kým človek nezískava nebeskú múdrosť, nevie správne reagovať v živote. Peniaze sú dôležité, ale kým nie sú používané v súlade s vierou v Ježiša, človek sa stane ich otrokom. Majetok je dôležitý, ale kým neslúži aj na dobročinné ciele, nikdy sa ho nedokážeme nabažiť. Náboženstvo je dôležité, ale ak sa nestane živou vierou, je len spôsobom ako si zabezpečiť zásluhy pred Bohom.** A takto by sme mohli pokračovať ďalej. Ježiš má byť tým pravým pokladom pre nás v každom smere, v každej oblasti a za každých okolností.

Pavol však pripomína, že ani on, ako jeden z najslávnejších nasledovníkov Krista, toto ešte celkom nedosiahol, ešte stále je v procese prerodu. Preto aj nám pripomína, ako sa správať a čo je dôležité kým prideme do cieľa.

1. nepovažovať sa za dokonalého. Proces viery a nasledovania Krista nie je dočasný, ale celoživotný. Nikto z nás nemôže povedať, že jeho viera je v poriadku, že je dokonalá, že nepochybuje, že správne žije, že je už vyformovaný. Možno sme v niečom lepší, ale v inom zaostávame. **Podobať sa Kristovi – to je náš cieľ a my sa musíme snažiť, aby sme ho s Jeho pomocou splnili. Duch svätý v nás a s nami musí veľa pracovať, aby sme sa Kristovi podobali.** Preto nikto z nás nemôže povedať, že on už nemusí rásť, vzdelávať sa, meniť, zlepšovať. S Pavlom máme vyznávať: „ešte som nedosiadol ten cieľ, ešte nie som dokonalý, ale vyvíjam všetku snahu, aby som bol Kristovi podobný, aby som splnil úlohu, do ktorej ma povolal a poznával Ho každým dňom viac“. Sme v procese, v ktorom sa vyžaduje naša snaha. **Učme sa pokore, že sme stále iba žiaci Pána Ježiša a že sa Mu na tomto svete môžeme podobať, ale potrebujeme k tomu usilovnosť, čas a milosť Ducha svätého.**

2. musíme zabúdať na to, čo bolo. Aj Pán Ježiš hovorí, že kto sa „pri oraní obzerá za seba, nehodí sa pre kráľovstvo Božie“ (Lk 9:62). Neustále pozeranie za seba, vracanie sa do minulosti, pripomínanie starých hriechov odvádza našu pozornosť od podstatných vecí. Nemáme potom čas nasledovať Krista, pretože sa vítame v tom, čo už bolo a čo už zmeniť nevieme. **Podobať sa Kristovi znamená zabúdať na to, čo sa už stalo a čo už odčiniť nemôžeme. Duch svätý nám skrze odpustenie a milosť pomáha vyrovnať sa s tým, čo už bolo.** Každý z nás má niečo, za čo sa môže hanbiť, každý z nás urobil veci, z ktorých sa poučil a ktoré ho zmenili, každý z nás urobil niečo, z čoho musel činiť pokánie a skutky, kedy musel prosiť o odpustenie. Spolu s Pavlom však môžeme vyznávať: „je veľa vecí, ktoré som neurobil správne, mám v minulosti hriechy, ktoré ublížili mne, iným ľuďom, Bohu, ale dal som ich Ježišovi a On mi ich odpustil a viac sa k nim nevracia, preto to nebudem robiť ani ja. Čo bolo, bolo, hriechy minulosti sú odpustené a ja im už nemusím venovať prílišnú pozornosť. Jediné, čo mám s nimi robiť je, že sa dám poučiť a vyvarujem sa toho, čo som už uznal ako hriech, ako môj nedostatok“. Sme v procese, v ktorom sa nesmíme stále obracať za seba. **Učme sa dôvere, že Pán Ježiš nám hriechy minulosti, ktoré sme vyznali odpustil a viac ich nebude spomínať. Vyžaduje si to však odvalu veriť Bohu, že nám odpustil a odvalu odpustiť samým sebe.**

3. musíme sa pozerat' dopredu. Pozerat' sa vpred v Biblii je synonymom nádeje. A nádej je jedným z mien Ježiša Krista. Okrem toho, že sa často obraciame do minulosti a nemáme ju v sebe doriešenú, sa pozeráme do budúcnosti, no stále sa okolo seba so strachom obzeráme alebo nevieme nájsť nádej a pozitívne myslenie. Často práve neveriaci ľudia nás prevyšujú v pozitívnom pohľade do budúcnosti, hoci my, ako kresťania, by sme mali vedieť, že akokoľvek to pôjde, s Ježišom to všetko nakoniec skončí dobre. **Podobať sa Kristovi znamená mať nádej a pozerat' sa dopredu,**

lebo tam je už On, aby nám vyrovnal chodníky a pripravil cesty. Duch svätý nás v tom chce uistiť a posilniť v nádeji, že nás čaká, vďaka Božiemu Synovi, pekná budúcnosť. Iste nás mnohé robí neistými – sú tu hriechy, choroby, zlý ľudia, zlá ekonomická situácia, možnosť straty práce, neposlušné deti, nedôveryhodný partner, zlé rozhodnutia, nemúdrost či smrť, ktoré nás chcú zneistiť. Práve preto by sme mali poslúchnuť príkaz: „priamo hľad“! A spolu s apoštolom by sme mali vyznávať: *„snažím sa nepozerať sa dozadu na to, čo som zle urobil, snažím sa neobzerať sa ustrašene vókol seba na to, čo ma znepokojuje. Najväčšiu snahu však vyvíjam pri pohľade dopredu, na Krista. Za Ním a za tým, čo On pre mňa pripravil tu aj vo večnosti, bežím, utekám ako najviac môžem, lebo tam vpredu jasne vidím kontúry Božieho kráľovstva“.* Sme v procese, kedy musíme mať jasne upretý pohľad. **Učme sa nádeji, že Pán Ježiš ide pred nami a pripravuje nám cestu – tu a teraz. Ale najmä hľadme priamo do večnosti, kde sú pre nás pripravené miesta skrze Pána Ježiša Krista. Vyžaduje si to zamerať svoj pohľad na Ježiša cez modlitbu, čítanie Písma, cez účasť v spoločenstve Jeho ľudu, cez každodennú dôveru v Jeho milosť.**

Na ceste do Božieho kráľovstva, na ceste za Ježišom platia teda 3 zásady: nebuď pyšný, že si už dokonalý – nepozerať sa stále na to, čo nemôžeš zmeniť a Ježiš ti to už odpustil – hľad priamo na Krista, pretože ten pohľad potom smeruje do budúcnosti neba. Amen.